

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - Kesäkuu 2025

OPPIA IKÄ KAIKKI!

Ensimmäinen päällikköni työelämässä oli **Lasse Haarala**, armoitettu koiramies. Lasse oli maalta kotoisin, niin kuin minäkin. Yhdessä hänen kanssaan aloin harjoitella kokonaan uuteen työhöni *Opaskoirakoululla*. Aluksi työskentelimme kahdestaan muutaman kuukauden, kunnes koululle palkattiin **Pehkosen Maija** koiratarhan hoitajaksi. Viikonloppuisin teimme koiratallilla välttämättömät hommat vuorotellen, Lasse ja minä. Samoin myös iltajaloittelut ja mahdolliset muut tehtävät koiratarhalla teimme työajan ulkopuolella.

Lasse oli oppinut koiramaisen ammattinsa sotarintamalla, jossa hän toimi sotakoirien ohjaajana viisi vuotta. Hän oli ”luontainen koiramies” ja opetti hankalankin koiran oppaaksi itse kehittämillään menetelmillä. Hän käytti pulmatilanteissa koulutukseen runsaasti aikaa ja niksejä, jolloin koiran oppiminen eteni ”yrityksen ja erehdyksen” kautta. Lopussa sitten seiso kiitos tasapainoisen koiran muodossa. Lassen koirat eivät myöskään kiintyneet liikaa kouluttajaansa, jolloin ne nopeammin tottuivat sokeihin käyttäjiinsä.

Joskus koiran luovutuskurssilla yhteistyö ei heti alkanut sokean käyttäjän ja koiran välillä sujua. Mutta Lassellapa oli takataskussaan samoja niksejä kuin peruskoulutuksen aikana. Niinpä sokeat lähtivät yhteistyökurssilta kotiin tyytyväisinä uusiin koiriinsa. Koirat olivat huomanneet, ettei tässä nyt muukaan auta ja labradorihan tunnetusti ei kanna kaunaa. Hankaluuksien kautta voittoon koiransa kanssa päätynyt sokea ja muukin yleisö saattoi kuulla Lasselta seuraavat sanat: ”Labradorinnoutaja on ovela, mutta sen ohjaajan pitää olla vielä ovelampi.”

Lasse oli kaikin puolin herrasmies. Hän riensi aina portille vastaan vastakkaisen sukupuolen tulijoita, nosti tervehtiessään lakkia ja kanto mahdolliset kantamukset. Toisaalta taas, Lasse ei aina ollut tyytyväinen meidän muiden tekemisiin. Hän osasi olla tosi änkyrä ja vaatimalla vaati joihinkin tilanteisiin korjausta. Eihän sitä kaikkiin Lassen vaatimuksiin voinut aina suostua, mutta ongelmat kuitenkin ratkesivat pian itsestään.

Ensi viikolla tulee minulla täyteen 54 vuotta opaskoirahommissa. Niistä kymmenen viimeistä vuotta olen työskennellyt Baltian maissa: *Virossa, Latviassa* ja viimeksi *Liettuassa*. **Zaiga**-vaimoni kanssa olemme luovuttaneet myös ns. terapiakoiria perheisiin, joissa on näkövammainen lapsi. Lapset, kuten perheetkin, ovat olleet tyytyväisiä uusiin kavereihin ja niinpä kyseistä toimintaa kannattaa jatkaa.

Netissä on suositeltu, että viimeistään viisikymppisenä olisi hyvä vaihtaa ammattia, ettei turhautuisi. Ei tarvitse – koirat ja koiraihmiset pitävät huolen siitä, ettei pääse turhautumaan. Lassekin sanoi eläkkeelle lähtiessään: ”Nyt vasta aloin oppia homman, mutta kai tässä on annettava tilaa nuoremmille.”

Juha Herttuainen